

קובץ

האור לחיים

שנה
שביעית

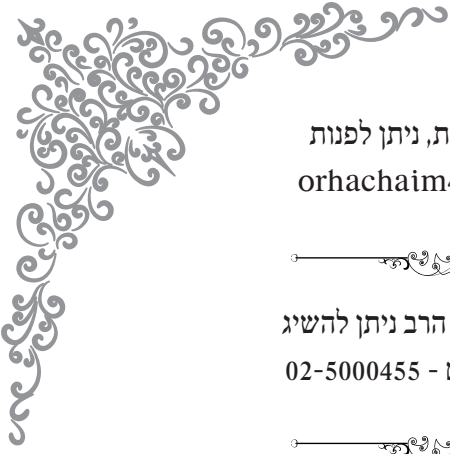
מאמרים ושיחות
מורן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת צו תשפ"ד

אמרי-השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	
20:19	19:33	* 18:41	י-ם
20:16	19:31	18:39	ת"א
20:18	19:33	18:41	חיפה
20:17	19:32	18:41	ב"ש

* לנוהגים 40 דק': 18:21

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
או בטלפון: **02-5000455** **02-5380014**
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת צו תשפ"ד

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהרין" - חומש ויקרא

1	מעלת ההודאה
		פרשה למעשה:
6	לטהר את המחשבה ולזכך אותה
12	לתפוס את הרגע
16	הפוך בה והפוך בה דכולא בה
17	מוויתור לא מפסידים
20	כוח המחשבה
21	הסבלנות משתלמת

מעלת ההודאה

לנו. רק אצל הבורא יתברך יש את הפירוט המדויק של כל מה שנעשה לנו, וכשנראה זאת לא נאמין למראה עינינו!

אדם המלמד את פיו להודות לה' - זוכה שמן השמיים ישפיעו עליו עוד ועוד.

חז"ל לימדונו (בראשית רבה נה, א), שאדם המודה על נס שנעשה לו, זוכה והקב"ה עושה לו עוד ניסים אחרים לעת הצורך, שנאמר (תהלים ס, ו):

"נַתַּתָּה לִירְאֶיךָ יִסָּדֶה לְהַתְנוּסָה" - אם הודית על נס, סופך שתתנוסס, ויעשה לך עוד נס ועוד נס. על דברי חז"ל המוזכרים ברש"י: "ארבעה צריכים להודות יורדי הים,

אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות פלולת בשמן ויקריב מצות משחים בשמן וסלת מרבכת חלת פלולת בשמן (ויקרא ז, יב).

פירש רש"י: "אם על דבר הודאה על נס שנעשה לו, כגון יורדי הים והולכי מדבריות וחושי בית האסורים וחולה שנתרפא, שהם צריכין להודות, שכתוב בהן (תהלים קו, כא-כב): 'יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם וינפחו זבחי תודה'".

חינו בעולם הזה הם מערכת גדולה של ניסים, שבורא העולם עושה איתנו על כל צעד ושעל. מרבית הניסים אינם ידועים לנו. איננו מדמיינים מה עלול היה לקרות

"אילו היו מודים

מלכתהילה - לא

היו נעשים חולים,

אסורים, הולכי

מדברות או יורדי

ים"

וידוע שהאר"י הקדוש היה שומע את דרשותיו ומנענע בראשו בכל דרשה שדרש - שדבריו אכן דברי אמת שהתורה נדרשת בהם.

זכינו לראות בדורינו את מורינו ורבינו, הצדיק רבי יהושע ממון זצ"ל, שהיה חבר בית הדין הגדול, ענק בתורה ובעבודת ה' עד זקנה ושיבה.

מי שרצה לראות התגלמות של "טוב להודות לה", צריך היה לשמוע אותו מודה.

פיו לא פסק מלהודות - "ישתבח שמו

והולכי מדברות, ומי שהיה חולה ונתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא" - הקשה האלשיך הקדוש (ויקרא ז, יא-טז): מפני מה דווקא הם צריכים להודות? הלא כל הזמן ישנם ניסים ונפלאות, כל מעשיו יתברך ניסים הם!

ותירץ, שדווקא הם צריכים להודות, משום שהסיבה לכך שבאה עליהם אותה צרה, היא מפני שלא הודו מספיק! אילו היו מזדים מלכתחילה - לא היו נעשים חולים, אסורים, הולכי מדברות או יורדי ים!

כך כותב האלשיך הקדוש!

קמחא דפסחא

בהידור רב!

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתנו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.
כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותרמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

הוצעה לו הצעת שידוך חשובה של בת טובה ממשפחה עשירה מאוד.

השידוך נגמר בכי טוב. הצד השני היה מוכן לתת הכל, וביד רחבה: דירה, חתונה, ריהוט - והאברך הודה לה' על הניסים הגדולים שנעשו לו.

האירוסין נערכו באולם מפואר, על חשבונם...

רק לעניין אחד צריך היה צד החתן לדאוג - לזר פרחים. הרי לא יעלה על הדעת שהכלה תקנה גם את הפרחים שאמור להביא החתן...

הלך האברך לחנות פרחים, וביקש להזמין זר מכובד, כיאה וכיאות למשפחה במעמד כזה. המוכר אמר שזר ברמה גבוהה עולה שלושת אלפים שקלים.

הוא נדהם - מהיכן יוציא סכום כזה? בעל החנות התרצה לעשות לו הנחה - אלפים ושבע מאות שקלים בלבד... האברך הסכים - כל כך הרבה הוא מקבל בשידוך הזה, לפחות ישלם על הפרחים...

בערב מגיע האברך עם בנו וכל המשפחה לאירוסין, ומיד מחפש

של בורא העולם", "יתעלה שמו של מלך מלכי המלכים", "כמה אני מודה לך, ריבוננו של עולם" - היה אומר - "ברוך ה', קמתי היום, כל כך הרבה חסדים גמלת איתי..." כך היה מודה ומודה בלי להפסיק!

עלינו ללמוד ולקבוע בנפשנו את עניין ההודאה לה' יתברך על כל עניין.

לא מספיק לקום בבוקר ולומר: "מודה אני" באופן אוטומטי, בלי לחשוב כלל על המילים!

צריך לעצור, ולחשוב על כל אלו שבר מינן לא זכו שנשמתם תחזור אליהם הבוקר הזה... אליך היא חזרה? איזה דבר גדול אירע לך! נס ופלא שנעשה לך ברחמים גדולים!

לפעמים נדמה לאדם שקורה לו משהו רע, ורק לאחר זמן הוא מבין כמה חסד ה' טמון בהשתלשלות הדברים באופן הזה.

מעשה היה באברך שבנו הגיע לפרקו. אותו אברך היה חסר אמצעים. בקושי הרוויח כדי פרנסת בני ביתו, והנה

לצאת משם הבחין בלוויה קטנה, והחליט להצטרף למלווים, ולזכות להלווית המת. כעבור כמה רגעים נוכח לדעת כי אין שם מי שיאמר דברי הספד על הנפטר, ונטל על עצמו את המשימה.

הוא התעכב עד אחרי הקבורה, ואז הבחין שבני המשפחה מתכוונים להניח על הקבר זר פרחים. פנה אליהם ואמר בעדינות: "לא כדאי, רק הגויים דרכם להניח פרחים על קבר. אם אתם רוצים לעשות נחת רוח לנפטר, עדיף שתעשו דברים אחרים..."

הם קיבלו את דבריו, וביקשו ממנו שיקח את הפרחים, וידאג לשים אותם במקום כלשהו.

ומאחר וקצת נקשרו, הוא התעניין בכתובת המגורים שלהם, כדי שיוכל להשלים את המצווה, ולקיים גם מצוות ניחום אבלים.

כשהגיע לנחם, מצא את האבלים מתלחשים זה עם זה. הם זיהו אותו, ושיתפוהו בעניין שהטריד אותם: הנפטר מת מהתקף לב. לפני שנפטר

בעיניו את הזר. לאכזבתו הזר לא מונח על שולחן המכובדים, וגם לא על שולחן הכלה... שואל ומברר, אבל אף אחד לא ראה זר פרחים.

התקשר לחנות, אך אין קול ואין עונה ואין קשב. מה עושים?

השיג טלפון של אדם המתגורר ליד החנות, וביקש ממנו שיעשה לו טובה, וירוץ אליהם, לבדוק מה קורה. הלה רץ, וחזר אליו כעבור דקות ספורות. "מוזר מאוד", כך אמר, "בדרך כלל הם עדיין פתוחים בשעות אלו, אבל היום החנות סגורה, אין בה איש!..."

בשלב זה הוא כבר התחיל להבין שלא יהיה זר פרחים הלילה. במבוכה גדולה ניגש למחותן, והתחיל להתנצל: "קניתי זר, שילמתי עליו, אבל הוא לא הגיע..."

כדרכם של מחותנים, חייד המחותן בטוב לב, והרגיעו שהכל בסדר, ושום דבר לא חסר, ושיסיר דאגה מליבו.

לא נעים, אבל אין ברירה.

למחרת האירוסין חל היארצייט של אמו, והוא הלך לבית העלמין. כשעמד

מאות שקל, והחזירו לו.

לאחר מכן אמרו: "היינו רוצים שמישהו ילמד תורה לעילוי נשמת אבינו, ויאמר אחריו קדיש, האם תוכל לקבל על עצמך את המשימה, תמורת משכורת של שבעת אלפים שקלים בכל חודש?"

מני אז - ולא רק במשך השנה הראשונה - הוא קיבל מהם משכורת קבועה של שבעת אלפים שקלים!... נוצר ביניהם קשר, ולאט לאט התקרבו גם הבנים לתורה ולמצוות.

לו היה נדמה שהבושות באירוסין, ועוגמת הנפש שנגרמה לו בשל הזר שלא הגיע, הם צרה צרורה, אך באמת הקב"ה דאג בכך לטובתו!

הספיק לומר שיש דבר אחד שמטריד אותו - מישוהו בא לחנות, שילים אלפיים ושבע מאות שקל על זר פרחים לאירוסין, אבל אחר כך הוא הרגיש רע כל כך, ומיהר לנסוע לבית חולים, כך שהעניין פרח מזיכרונו.

"האיש המסכן נשאר בליזר לאירוסין" - אמר להם הנפטר בשארית כוחותיו - "תחפשו אותו ותפצו אותו בשמי".

הסיפור היה נשמע יותר מדי מוכר...

"אני הקונה", אמר להם, "אתם יכולים לאמת את הסיפור מול המחותן שלי..."

בני המשפחה היו עשירים גדולים. מיד הוציאו מכיסם אלפיים ושבע

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

לטהר את המחשבה ולזכך אותה

הקורבן, על אף שיש להם חיסרון בו, ואינם מרוויחים ממנו דבר, מלבד עורות פשוטים וזולים.

אך יש בפסוק רמז נוסף, המלמדנו כינה בעניין חשוב עד מאוד -

לאיברים החשובים שבאדם (שבהם תלוי חיות האדם), יש כיסוי: לאף יש כיסוי, לעיניים יש את העפעפיים ולפה יש את השפתיים.

האוזן, למשל, היא איבר חשוב מאוד, עד שחז"ל (בבא קמא פה ע"ב) קבעו: "חירשו - משלם לו דמי כולו" - ועוד אמרו (כתובות ה ע"א): הקב"ה ברא

צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העֶלָה (ויקרא ו, ב).

דרשו רבותינו (תורת כהנים): "אין צו אלא לשון זירוז מייד ולדורות. אמר ר' שמעון ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס".

בפשטות, כוונת רבותינו, שצריך לזרז את הכהנים בקורבן העולה, שכן אין להם שום חלק בבשרו, מלבד העור שהם מקבלים (זבחים קג ע"ב). זהו קורבן שכשמו כן הוא - עולה. הוא עולה כליל (כולו) לה'.

באה התורה וזירזה אותם בהקרבת

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי שלישי **ימי חמישי**
שיעור מוסר ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

בו - חוסך ממני את שמיעת הדברים שמדברים ביניהם בני אדם, שעלולים להיות בהם הרבה לשון הרע ורכילות - וזה, אף אחד לא יבוא ויצעק לתוך אוזניי דברים של לשון הרע"...

אצבעות עגולות כדי שאם ישמע האדם דברי לשון הרע או רכילות, יוכל לסתום את אוזנו, ומלבד זאת ברא את התנוך שיאפשר לאטום את האוזן, שנכווית תחילה, ויש לשמור עליה.

לפה יש שני כיסויים - חומה בתוך חומה: שפתיים ושיניים. מכאן למדו רבותינו כמה חמורים עוון לשון הרע ודברים בטלים, שצריך האדם להישמר מהם באופן מיוחד.

[מעניין לדעת, כי לקראת סוף ימי ה"חפץ חיים" זצ"ל, כאשר כבדו אוזניו משמוע, וכדי לדבר עמו היה על המדברים להתקרב ולצעוק באוזניו - הציע לו עשיר גדול שירכוש עבורו מכשיר שעוזר לשמיעה, המצאה חדשה שיצאה לאור באותם ימים.

לעיניים יש כיסוי, ואף יש להן חשיבות גדולה. נאמר: "וְעַיִן עֵינֵינוּ מִרְאוֹת בְּרַע... מְלֶךְ בְּפִי תַחְזִינָה עֵינֵינוּ" (ישעיה לג, טו-יז) - הכיסוי נועד כדי שיעצום אדם את עינו ולא יסתכל במראות אסורים, ואדם המצליח לשלוט בעצמו ולשמור את עינו מראייה

"אין צורך" - אמר ה"חפץ חיים" - "ללמוד תורה ברוך ה' אני יכול. דברים שאני צריך לשמוע - באים ומשמיעים באוזניי. נמצא כי המצב שאני נתון

לעילוי נשמת
דניאל בן מסעודה ז"ל

בראשית יח, ח)... במיוחד בשעה שהוא מתחיל להתפלל!

אדמו"ר קדוש ניגש פעם לחסידיו, לאחר שסיימו את תפילתם, ואמר להם: "שלום עליכם, ברוכים הבאים!".

תהו החסידים: ברוכים הבאים?! מאין באו? הרי רק עתה סיימו להתפלל ונשארו כל הזמן בבית הכנסת!

הסביר להם הרבי: "אומנם בגופכם הייתם בבית הכנסת, אך מחשבתכם טיילה בכל רחבי העולם..."

על דרך המליצה מסבירים כי זוהי הכוונה באמירה בסוף התפילה "עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל..." - אחרי נחיתת האדם מעולם החלומות (במרומיו) שהיה נתון בו במהלך התפילה, מקדמים אותו בברכת 'שלום'...

ועוד אמרו בדרך צחות, כי מה שאדם לא מצליח לעשות כל חייו, הוא מצליח לעשות בתפילה אחת!...

תוך דקות ספורות של תפילה הוא מספיק לטוס להונג-קונג ולצרפת,

אסורה, יזכה למלכות ולגדולה!

אך לדבר אחד באדם אין כיסוי כלל - למחשבה!

ואכן, קשה ביותר לאדם לשמור על מחשבתו!

המוקש העיקרי של המחשבה הוא שעת התפילה. מחשבותיו של אדם אצות-טסות ומטיילות בכל העולם כולו...

הוא עומד ומתפלל, ובינתיים נמצא בחנות נעליים וצועק על המוכר למה הסחורה כל כך יקרה... אחר כך הוא הולך לחנות הגלידה, משם עולה לאוטובוס ומשלם לנהג... ויש כאלו שכבר הגיעו לחו"ל...

על כך בא רבי שמעון ואמר: ביותר צריך זירוז לשמור על מקום שיש בו 'חיסרון כיס', דהיינו - מקום שהוא חסר כיסוי, וזוהי המחשבה!

קשה לשמור על המחשבה!

היצר עומד על האדם ומסיח את דעתו - "והוא עומד עליהם" (מושאל

לארצות הברית ולקנדה...

מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא."

בינתיים הוא מעביר את תפילתו ללא כוונה ומחשבה ו"תַעֲבֹר הַמְּנַחָה עַל פְּנֵיו" (בראשית לב, כב). בדיל ויעבור...

ה"חובות הלבבות" כותב, שכאשר עומד אדם להתפלל את תפילת העמידה, עליו לחשוב כי הוא עומד כעת לבד עם הקב"ה. 'אני והו הושיעה נא'...

תפילה בלא כוונה היא כגוף בלא נשמה (השל"ה הקדוש).

מניין האנשים שמסביב הוא בשביל קודם תפילת העמידה, אך בעמידה בעצמה - עליו לחשוב כי רק הוא לבדו עם הקב"ה, וכך יוכל האדם להתפלל מעומק הלב - יסיח את ליבו ואת דאגותיו, ידבר, יבקש ויתחנן ויבכה לפניו...

עבודת התפילה אינה יכולה להיעשות בהזזת שפתיים בלבד! על אדם המתפלל רק כשפתותיו נעות - ללא כוונת הלב - אמר הנביא: "בְּפִיו וּבִשְׁפָתָיו יִבְדּוּנִי - וְלִבּוֹ רַחַק מִפְּנֵי" (ישעיהו כט, יג).

אם כן, עבודתנו היא להתאמן ולהשתדל שלא להסיח את דעתנו בשעת התפילה, כי אם להתפלל מעומק הלב לאבינו שבשמים שישמע את תפילתנו. אלו דרגות גבוהות מאוד, שהלוואי ונזכה להגיע

העיקר בתפילה הוא כוונת הלב, ואמרו חז"ל (תענית ח ע"א) "אין תפילתו של אדם נשמעת אלא אם כן משים את ליבו בכפו", ועוד אמרו (ברכות כח ע"ב): "דע לפני מי אתה עומד, לפני מלך

אליהן!

אדם שמתאמץ ומכין את עצמו לעמוד לפני מלכו של עולם - יזכה לטעום את טעמה המתוק והנפלא של התפילה!

לפעמים מוצא האדם את עצמו כבר באמצע התפילה, והוא מגלה כי עד כה - בכלל לא כיוון...

באופן טבעי מצב זה מעורר ייאוש, בפרט כאשר הוא קיבל על עצמו פעמים כה רבות, לשפר את הכוונה בתפילה. והוא נוטה לומר לעצמו: "וְכַאֲשֶׁר אָבַדְתִּי אָבַדְתִּי" (מושאל מגילת אסתר ד, טז)... התפילה הזו כבר הלכה לאיבוד...

אך הנכון הוא שלא להתייאש, אלא לנסות בכל זאת לכוון בשאר הברכות שנותרו, ולחטוף ולהציל כל מה

שנשאר!

ה"חפץ חיים" זצ"ל המשיל על כך משל נפלא ביותר -

אישה אלמנה נהגה לעמוד עם בתה הקטנה בשוק ולמכור תפוחים.

פעם אירע לאם שהייתה צריכה ללכת לזמן מה לחנות סמוכה, העמידה את הבת מאחורי הדוכן וביקשה ממנה לשמור על התפוחים עד שתחזור.

לרוע מזלה, בדיוק בדקות הללו הגיעו כמה ילדים מנוערים מתורה, יראה ודרך ארץ...

הם הפילו את ארגז התפוחים, והחלו לאסוף לכיסיהם תפוחים רבים!

התחילה הילדה לצעוק ולבכות: "הוי, התפוחים! התפוחים שלי!"...

ראה אותה פיקח אחד, ניגש אליה

ותפילין של ראש מניחים כנגד המוח - ומכוונים לשעבד להקב"ה את המחשבה ואת הלב.

מצוה זו משרה על האדם קדושה למשך כל היום כולו, ועוזרת לו לשמור את מחשבתו!

עצה נוספת היא לימוד התורה הקדושה.

אדם שכל עסקו הוא בתורה, במשניות, בהלכות ובדרשות, והוא חושב כל הזמן: כך וכך כתוב במשנה, ובגמרא כתוב כך... מחשבתו נשמרת בטהרה!

הרמב"ם בהלכות איסורי ביאה (פרק כב הלכה כא) כותב כי "אין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה", וכשיעסוק בתורה הקדושה יצליח לשמור את המחשבה.

ואמר: "עד שאת עומדת ובוכה על התפוחים שנפלו, תצילי את התפוחים שנשארו! נכון, חטפו לך, אבל כל עוד יש לך אפשרות - תחטפי גם את! תאספי את התפוחים שנשארו ושימי אותם בארגז!"

כך אדם המתחיל את תפילתו ופתאום מבחין שיצרו הרע חטף לו כמה ברכות בלא כוונה - אך אל לו להתייאש, גם כאשר הוא מוצא את עצמו לקראת סוף התפילה. עליו לחטוף את מה שנשאר, ולנצל את הברכות שנותרו לו. לכל הפחות יאמר אותן מעומק הלב ובכוונה!!

מצוות הנחת התפילין היא אחת מהדברים המסוגלים לטהר את המחשבה ולזכך אותה! תפילין של יד מניחים כנגד הלב כדי לשעבד את התאוות ומחשבות ליבנו,

לתפוס את הרגע

הסיפור... נשמת היהודי היא נצחית, אין לה מיתה כלל. בעולם הבא האדם חי, ורואה וחש כל מה שנעשה עימו, ואם הרשיע בעולם הזה ח"ו - יקבל את עונשו, והעונש עלול להימשך מאות ואף אלפי שנים, אבל בסוף הנשמה תתקון.

בסוף הוא יקבל איזשהו מקום קטן בגן עדן, ויצטער כל הזמן למה לא השכיל בעולם הזה לתפוס את הרגע, ולכנות לעצמו חיי עולם הבא.

זוהי כל עבודת האדם - לתפוס את הרגע! אם האדם זוכה לתפוס את הרגע, שבו הוא מתלהב לעבודת הבורא יתברך - הוא עלה על דרך המלך.

רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, המשגיח הנודע של ישיבת פוניבז', העמיד תלמידים לאלפים, ראשי ישיבות ומשגיחים, תלמידי חכמים מופלגים.

צו את אהרן ואת בניו לאמר (ויקרא ו, ב).
פירש רש"י: "צו את אהרן - אין צו אלא לשון זירוז, מייד ולדורות".

הרב בעל ה"שבט מוסר" (פרק לה) מלמדנו, שכשנפטר אדם שהכין את מלבושיו לעתיד לבוא, יוצאים מלאכי השרת לקראתו ואומרים לו (ישעיה נז, ט): "יבוא נשלום ינוחו על משפכותם".

ואם, חלילה, לא השכיל להכין את מלבושיו לעולם הבא, יצאו מלאכי השרת ויאמרו לפניו (שם מה, כב): "אין נשלום אמר ה' לרשעים".

צרות העולם הבא קשות פי מיליארד מצרות העולם הזה. אם כאן, בעולם הזה, מקשה האדם את עורפו וטוען שלא מעניין אותו העולם הבא, העיקר שיהנה בעולם הזה, ולא איכפת לו שבעולם הבא ישרפוהו וגמרנו - טעות בידו!

עליו לדעת שאין מציאות כזאת לברוח מה'. לא שורפים אותו ונגמר

המשגיח של ישיבת מיר, רבי ירוחם ליבוביץ' זצ"ל, הגיע לתקופה קצרה לישיבת ראדן, ושימש שם באותה תקופה כמשגיח. באחת השיחות שמסר רבי ירוחם בישיבה, הוא דיבר על נושא האמונה החושית, על הראיה של אמונת ה' בחוש.

המשיך רבי יחזקאל לוינשטיין וסיפר: "גם קודם השיחה עבדתי על עצמי, אבל כששמעתי את שיחתו של רבי ירוחם, שהיתה ברמה גבוהה ועמוקה עד מאוד, הרגשתי שכל העבודה שעבדתי על עצמי באמונה ובמידות - הריהי כקליפת השום ביחס למה ששמעתי בשיחה זו.

מרוב שריכותי את עצמי בדברי המשגיח רבי ירוחם, הרגשתי סחרחורת חזקה מאוד, וקיבלתי על

סדרת הספרים של שיחותיו נקראת "אור יחזקאל", כיון שהאיר לו האור. מי שקורא את הספרים האלו מרגיש, שהרב חש את הדברים ממש בחוש. הקריאה בספריו היא לא קריאה בלבד, אלא ראיית הדברים.

אחד מתלמידיו סיפר, שפעם אחת ליווה את המשגיח, וכשנכנס עימו לביתו, פתח הרב ואמר:

"דע לך, כל מה שאתה רואה שיש לי, תלמידים ותלמידי תלמידים וכו' - זה הכל בגלל שפעם אחת תפסתי את הרגע!

בצעירותי למדתי בישיבתו של ה"חפץ חיים" זצ"ל בראדן, ולמדו שם תלמידי חכמים מופלגים, רבנים קדושים ומגידי שיעורים.

להצלחת
בתיה בת שלי

גם אדם שעובד לפרנסתו, יכול לראות את הקב"ה בכל צעד וצעד במהלך חייו. ביום פלוני הוא הצליח בעסקה חשובה, וביום אחר נעשה לו נס, וכיוצא בזה. על זה נאמר (משלי ג, ו): "בְּכֹל דְּרָכֶיךָ דָּעָהוּ וְהוּא יִישָׁר אֶרְחֹתֶיךָ".

אני מכיר בעלי בתים שתפסו את הרגע, והיום הם מוסרים שיעורים, ומחנכים את תלמידיהם וילדיהם לתורה ויראת שמים. והכל מזה שתפסו את הרגע.

משל למה הדבר דומה, לאדם הטועה ביער בלילה חשוך וסגרירי, ולא נמצא איתו שום מקור אור, ונתון הוא לסכנות האורבות ביער. פתאום מבזיק ברק, ומאיר לרגע את המקום.

אם ינצל את הרגע, ויתבונן במתרחש סביבו - יוכל להציל את חייו ולצאת מהיער המסוכן. אבל אם באותו רגע שהבזיק הברק יתרשם מהאור היפה של הברק ולא ינצלו - הוא עלול להישאר ביער ולהיות, חלילה, טרף לחיות.

עצמי להרגיש את הקב"ה בכל מקום. בשולחן, במחברת ובספר, בכוס ובצלחת, בכל מקום לראות את ה'.

התחלתי להתאמץ ולקיים את דברי רבי ירוחם במציאות החיים, המשכתי והמשכתי, 'אַחֲזִיתִיו וְלֹא אֶרְפְּנוּ' (שיר השירים ג, ד), ואם אני זוכה שכיום תלמידי מכוונים עצמם לאור הנפלא הזה - אין זה אלא בזכות אותו רגע של סחרור שהיה לי, שהתאמצתי להבין מהי אמונה חושית, וזה היה מהלך כל חייו".

זה לא קל, אבל אם אדם נתפס במהלך אחד, ונשאר עקבי ולא זז ממנו - בכוחו לעלות במעלות אינסופיות, ולא זו בלבד, אלא שהוא גם מעלה עימו את האחרים.

זה דבר עצום! ברגע אחד האדם יכול לעלות ולהתעלות!

לכן, כששומע האדם איזה דבר שהוא מתלהב ממנו, עליו לתפוס אותו ולא להרפות ממנו.

ללכת בעצמו.

כך, להבדיל, הקב"ה נותן לאדם רגע של אור. אמרו חכמינו ז"ל (אבות ד, א): "אין לך אדם שאין לו שעה". "שעה" פירושה רגע או שבריר שנייה. לכל אדם יש רגע של אור, מאמר חז"ל מסויים שעליו לתפוס ולהיות דבק בו, להחזיק בו ולא לזוז ממנו, בגדר "אַחֲזִיתוּ וְלֹא אֲרַפְּנוּ, עַד שֶׁהִבִּיאתוּ אֶל בֵּית אֲמִי וְאֶל חֶדֶר הַדֹּרְתִי", (שיר השירים ג, ד) הוא לא זז ממנו גם בבית, גם בחוץ, כל הזמן הוא עם האדם. הרעיון הזה מוביל אותו כל החיים, והוא נעשה מאושר בשיא האושר.

לכן, אם האיר לך האור הנפלא - תפוס אותו!

והנמשל ברור: אם אדם יודע לנצל את הרגע של ההתלהבות - באפשרותו לקנות את חייו. אבל אם ישאר אדיש, ורק יתפעל מאותו רגע ולא יחליט לשנות את דרכו - הוא עלול להישאר ביער, נתון לסכנת אבדון.

הקב"ה לא יחזיק את האדם לעולם, ועל האדם להתפתח לבד, להיות "חי נושא את עצמו" (שבת צד ע"א), כמאמר רבותינו (אבות א, יד): "אם אין אני לי מי לי". למטרה זו הגיע האדם לעולם הזה - להיות נושא את עצמו.

כשילד מבקש מאמו שתתן לו יד ותתפוס אותו, בתחילה האם עוזרת לו כדי שיצליח ללכת, אבל אחר כך היא מפסיקה לעזור לו, כדי שילמד

הפוך בה זהפוך בה דכולא בה

תוקד בו לא תִּכְּבֶּה", רומז לתפילת שחרית שהיא חובה, והדבר רמוז בהמשך הפסוק: "וּבָעַר עֲלֶיךָ הַכֶּהֱן עֲצִים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר".

והפסוק השלישי - "אֵשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִּכְּבֶּה", רומז לתפילת מנחה, שכן בסמוך לו נאמר: "וְזֹאת תִּזְרֹת הַמִּנְחָה".

כל זה למאן דאמר תפילות כנגד תמידין תיקנום (ברכות כו ע"ב), אבל למאן דאמר תפילות אבות תיקנום, יש רמז בשמותיהם של האבות:

אברהם אבינו תיקן את תפילת שחרית, והאות השנייה בשמו היא ב' הרומזת לבוקר. יצחק אבינו תיקן את תפילת מנחה, והאות השנייה בשמו היא צ', רמז לצהרים, ויעקב אבינו תיקן את תפילת ערבית, והאות השנייה בשמו היא ע', רמז לערב.

וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ (ויקרא ו, ב).

שלושה פסוקים דומים מצאנו בפרשתנו: "וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ" (פסוק ב), "וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ לֹא תִּכְּבֶּה" (פסוק ה), "אֵשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִּכְּבֶּה" (פסוק ו).

ורמז יש כאן - אמר מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל - לשלוש תפילות שמתפללים בכל יום, ערבית שחרית ומנחה:

הפסוק הראשון - "וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ", רומז לתפילת ערבית, וכיון שמעיקר הדין תפילת ערבית רשות [וכיום קיבלוה כחובה], לא נאמר בו: "לֹא תִּכְּבֶּה". מאידך נאמר בו "כָּל הַלְּיָלָה", לרמז שתפילת ערבית ניתן להתפלל כל הלילה.

הפסוק השני - "וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ

מוזיתור לא מפסידים

ומתינות.

ומורה לנו התורה: כל חלב ודם לה' - במידת הזריזות, ומאיך במידת המתינות והאדישות, יש להשתמש אך ורק לצורך עבודת ה' יתברך.

אם מזדמנת לאדם מצוה - ירוץ וימהר לעשותה, כדברי חז"ל (אבות ד, ב): "הוי רץ לדבר מצוה". שאינה דומה מצוה שאדם עושה אותה בזריזות, למצוה שאדם עושה באיטיות ובעצלות. חלק גדול מהמצוה הוא עשייתה בזריזות ובשמחה.

דִּבַּר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר כָּל חֵלֶב שֹׁר וְקֶשֶׁב וְעִז לֹא תֹאכְלוּ... וְכָל דָּם לֹא תֹאכְלוּ (ויקרא ז, כג-כו).

התורה מצווה אותנו לא לאכול את החלב והדם, כיון שמקטירים אותם לה', ויש לשאול: מדוע בחרה התורה דווקא בשני חלקים אלו, שאינם חשובים בבהמה, להקריבם לה'.

אלא רמז נפלא רמזה לנו התורה הקדושה: הדם, הזורם מהר, מסמל את הזריזות והמהירות, ואילו החלב, שהוא השומן, מסמל אדישות

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רב!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתנו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות. כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותרמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

שהיה עושה בחג הסוכות סוכה קטנה במרפסת ביתו. לימים גדלה משפחתו, והסוכה כבר הייתה קטנה מלהכיל את כל הבנים. החליטו הוא ובניו ביתו לקנות סוכה חדשה, ולעשות אותה בחנייה הגדולה שמתחת לביתם.

קנו קרשים וסכך חדש, והתחילו לבנות את הסוכה הגדולה בחנייה. לאחר שסיימו לבנות, הגיע אחד השכנים, ואמר בזעף שזו החנייה לרכבו, ואינו מסכים בשום אופן שיעשו כאן את הסוכה.

האב ניסה להסביר לו שמדובר בסך הכל בשמונה ימים, והחניה רחבת ידיים, ויכול הוא להחנות את רכבו במקום אחר. אבל השכן לא היה מוכן לשמוע, וציוה עליהם לסלק משם את הסוכה.

לעת ערב, כשהגיעו בניו מבית

מנגד, אם בא לאדם היצר הרע, ומשכנעו לעבור עברה, יתנהג באדישות ובעצלות ויאמר: "לא, אני עייף כעת, אין לי כוח..." וכיוצא בזה.

אולם, בעוונותינו הרבים, היצר הרע גורם לאדם לפעול הפוך: לעברות הוא מזרז את האדם, ולעשיית המצוות הוא מכניס בו אדישות, ועל זה מזהירה התורה: "כָּל חֵלֶב, וְכָל דָּם לֹא תֹאכְלוּ" - אל תשתמש בזריזות ובמתינות לצורך עצמך, ולצורך קיום עצת היצר הרע, אלא תקדיש אותם לה' יתברך, לקיום התורה ושמירת המצוות.

אדם צריך להיות מיושב בדעתו, לא לעשות דברים בפזיזות, לשקול כל דבר, ולדעת לוותר לפעמים, אף על פי שיתכן שעל פי האמת הוא צודק.

ראיתי סיפור על יהודי בירושלים

של השכן הרוסה לגמרי! האבנים שהיו במעקה הבניין בקומות העליונות התרופפו, נפלו על המכונית והרסו אותה כליל.

אם היו משאירים את הסוכה באותה חנייה, מי יודע מה היה עולה בגורלם. הקב"ה שלח להם את השכן כמלאך המושיע, ובזכות שוויתרו ולא רבו עמו - ניצלו.

ומנגד, אותו שכן - מכוניתו הייתה חליפתו, תמורתו וכפרתו.

לומדים מכאן יסוד גדול: אדם צריך להיות מתון ומיושב בדעתו, לא לפעול בפזיזות, לשקול כל דבר במאזני השכל, ולוותר אף על פי שלכאורה הוא צודק, כי מוויתור ומצווה - לעולם לא מפסידים!

המדרש, אמר להם אביהם: "בני, עלינו לפרק את הסוכה, כי זה מפריע לשכן"

"אבל אבא", התאוננו הילדים, "עבדנו כה קשה לבנות את הסוכה, מדוע לפרק אותה כעת?!"

"לא, בני", ענה להם אביהם. "אינני רוצה לעשות מצווה שיהיה בה צער ליהודי!"

לבסוף סיכמו שיזיזו את הסוכה מחניית השכן, ויבנו אותה בצד השני של החנייה.

והנה, בליל יום טוב הראשון של חג, אחרי שכבר הלכו לישון בסוכה, שמעו בני הבית רעש גדול של נפילת אבנים.

יצאו מיד מהסוכה, וראו את מכוניתו

כוח המחשבה

את בשר הקורבן חוץ למקום בו מותר לאוכלו, כגון: קורבן שלמים מקום אכילתו הוא בתוך חומת ירושלים, ואילו הוא חושב לאוכלו מחוץ לחומה. במקרה כזה, הקורבן נפסל ואסור לאוכלו, אך אין כרת באכילתו.

ומה בסך הכל עשה הכהן? הוא שחט כדת וכדין, ואף את כל עבודות הקורבן עשה כראוי. כל החיסרון בקורבן הוא באשר הכהן חשב מחשבה לא נכונה, והנה כבר הקורבן נפסל, ואם זה במחשבת חוץ לזמנו - הוא נאסר באכילה באיסור כרת, כמו איסור אכילה ביום הכיפורים. כך גם אם הותיר מבשר הקורבן ולא אכלו בזמן שקבעה התורה לאכילתו, נאסר

וְאִם הָאָכַל יֹאכַל מִבֶּשֶׂר זֶבַח שְׁלָמִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לֹא יִרְצֶה הַמִּקְרִיב אֹתוֹ לֹא יִחָשֵׁב לוֹ, פָּגוּל יִהְיֶה וְהִנֵּפֶשׁ הָאֲכָלָת מִזְמַנו עֲזוּנָה תִשָּׂא (ויקרא ז, יח).

חז"ל לומדים מפסוק זה, כי בקורבן ישנם שני מיני פסולי מחשבה: חוץ לזמנו וחוץ למקומו.

חוץ לזמנו, פירושו, שהכהן חושב בשעת עבודת הקורבן, לאכול את בשרו של הקורבן מחוץ לזמן המותר לאוכלו, כגון: קורבן שלמים מותר לאוכלו ביום השחיטה ולמחרת, ואילו הוא חושב לאוכלו ביום השלישי - הרי זה פסול ופיגל את הקורבן, ומי שיאכל מהקורבן יתחייב כרת.

וחוץ למקומו, פירושו, שחושב לאכול

לעילוי נשמת
יוסף בן ציונה ז"ל

עשייה, ולעיתים אף נהיה הדבר גרוע מאשר היה קודם לכן, שהרי שינוי במחשבה גורם להורדת הקדושה מבשר הקורבן, ולא זו בלבד שאין מקיימים מצוה באכילתו, אלא לעיתים אף מתחייבים כרת.

הבשר באכילה, והאוכלו חייב כרת. למדנו מכאן - אומר ה"אור החיים" הקדוש (כמדבר טז, א) - שאם הקב"ה חקק חוק, ואדם משנה או מחליף אותו - מסתלקת כל הקדושה מאותה

הסבלנות משתלמת

משובח, והם אכלו אותו מייד. עשרים אחוזים נוספים התאפקו חמש עד עשר דקות ומשראו שהפרופסור לא שב - אכלו את הממתק. כשהפרופסור שב התברר כי רק עשרה אחוזים מהילדים לא נגעו כלל בממתק. הפרופסור ערך רישום מדויק מי לא אכל ומי אכל ואחרי כמה זמן אכל, את הכל תייק ושמר.

לאחר שתיים-עשרה שנים הלכו לבדוק מה יצא מכל הילדים האלו שהשתתפו במחקר, שעתה כבר הפכו

בארצות הברית נערך באחד מבתי הספר מחקר מעניין: לקחו קבוצה של ילדים והושיבו בכיתה. הפרופסור, עורך המחקר, נכנס לכיתה ואמר: "הבאתי לכם שקית ובתוכה ממתקים טעימים. כל ילד יכול לקחת ממתק אחד. עליי לעזוב עתה את הכיתה, אך אשוב בהמשך. ילד שלא ייקח ממתק מהשקית - אתן לו שניים כשאשוב".

והוא עזב את הכיתה.

שבעים אחוזים מהילדים לא יכלו להתאפק. הממתק היה באמת

(במדבר יב, ג): "וְהָאִישׁ מִשָּׁה עָנָו מְאֹד" שהכוונה למידת הסבלנות, ומי שסבלן ראוי להיות מנהיג.

בעצם זוהי עבודתנו בחיים: להתרגל שלא כל דבר שרוצים חייב לבוא על סיפוקן מיד!

יש להמתין בסבלנות, זרק אז לקבל החלטה האם לעשות מעשה או לא, אם להגיב או לא.

כשפועלים במתינות ובסבלנות - החיים מוצלחים יותר.

מספרים על אדמו"ר צדיק, שהיו לו כמה מתנגדים, ובכל פעם שמישהו היה מבזה אותו, היה קונה מתנה קטנה, ושולח אותה אליו בצרוף מכתב תודה:

"תודה רבה שהצלת אותי מגזרה רעה..." , שכן ידוע שכל ביזיון שאדם

לבוגרים. התברר דבר מעניין מאוד: כל אותם הילדים שהתגברו והתאפקו - הגיעו להצלחה גדולה יותר בחיים! הם תפסו מעמד גבוה יותר בחברה, איישו משרות גבוהות יותר, והפכו לדמויות בעלות יכולות ומוטיבציה גבוהים יותר. הם הצליחו פי כמה וכמה מאלו שלא היו בעלי סבלנות, שאימצו לעצמם את הסיסמא 'חטוף ואכול'.

הסבלנות והיכולת להתגבר ולהבליג - הן מרשם טוב להצליח בחיים ולהימנע מעברות. מי שלא ניחן במידות אלו - ימהר להתפתות ליצרו ולחטוא, ימהר למלא את תאוותיו. לעומתו, הסבלן מתנהג בחכמה, במתינות, בזהירות ובשליטה על יצריו.

זו היתה מעלתו הגדולה של משה רבנו. הרמב"ן מפרש את הכתוב

או הפסד כספי - בתמורה לכך שלא
השבת!

ללא ספק, נדרשות לכך הרבה גבורה
ותעצומות נפש, אך הדבר כדאי
ומשתלם!

משה רבנו זכה, בשל מידה זו, להיות
מנהיגם של ישראל, שהרמב"ם מכנה
אותו "מבחר הנביאים". עלינו לאמץ
מידה זו כעבודת חיינו!

מספרים על אחד מצדיקי ירושלים,
שבכל פעם שאשתו היתה מקניטה
אותו היה בולם את פיו ולא עונה.

סופג בשתיקה, מציל אותו ממשוהו
שהיה אמור, חלילה, לקרות לו.

זאת ועוד, אם אדם היה יכול לדעת
מאיזו גזרה רעה ניצל - היה עושה
סעודת הודיה על כל ביזיון שספג,
שהרי אם היה בא עליו למשל, חלילה,
איזושהו חולי, והיה נרפא ממנו - היה
עושה על כך סעודת הודיה, ומדוע לא
יעשה עתה סעודת הודיה, ואולי אפילו
שתיים: אחת על שניצל מהחולי,
והשנייה על החולי שלא בא...?

ספגת ביזיון? שתוק! קבל בשמחה!

ה' אוהב אותך ומנע ממך צרה - חולי

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רב!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתו הוצאות החג הגדולות
לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.

כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא"
לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותרמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

בכלל לדבריה. עניתי את מה שעניתי
לא מפני כבודי אלא מפני כבודה"...

זוהי עבודת החיים!

לשלוט על המידות ולדעת להתגבר
על כעס טבעי שמתעורר בכל מיני
נסיבות.

המלאכה תקל עלינו אם נזכור שקבלת
הביזיונות בשתיקה מצילה אותנו
מהרבה גזרות קשות.

פעם אחת, כשנכנס הביתה עם כמה
מתלמידיו, אשתו התחילה לצעוק,
אלא שהפעם בחר לענות לה.

שאלוהו תלמידיו: "הרי מכירים אנחנו
את ענוותנותו המופלגת של רבנו.
מדוע בחר הפעם לענות?"

השיב להם: "אם לא הייתי משיב כלום
- אשתי היתה עלולה להתמוטט..."

"היא היתה מרגישה שאינני מתייחס

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת: רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ריקאס הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,
התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איזה ז"ל, מרים בת זרהה ז"ל,

מוזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,

רחל רוחאם ללה בת נרקיס ז"ל, תמר בת רגינה ז"ל,

רחל בת נגימה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל, אילן בן מוזל ז"ל,

מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, יעקב בן ברטל ז"ל,

יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל, ר' יצחק בן נעימה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה